

Arrest

nr. 153 722 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 28 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 november 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in de hoedanigheid van partner in wettelijk geregistreerd partnerschap.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 6 mei 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoekster op 12 mei 2015 ter kennis gebracht en zijn gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon attesten van de Christelijke Mutualiteit voor waaruit blijkt dat hij in de periode oktober 2012 - oktober 2014 een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid ontving. In deze periode had hij een maandelijkse uitkering van gemiddeld €1037.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel €1500 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon hier ver onder ligt, en rekening houdend met de kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Tevens worden tewerkstellingsbewijzen voorgelegd op naam van betrokkene zelf. Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. (Conseil d'état, cass., arr. 230.955, 23 april 2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.“

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), “doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter en 42, §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 7 en 17 van de richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2004, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

3.1.1. In haar syntheseseminarie vat de verzoekende partij haar middel als volgt samen:

“Volgens de verwerende partij zou de referentiepersoon, de heer E. B. , [...] niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikken zoals vereist door artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet.

Ten bewijze van de bestaansmiddelen van de heer B. [...] heeft de verzoekende partij bij haar aanvraag op 12 november 2014 attesten voorgelegd met de door de heer B. [...] ontvangen uitkeringen vanaf 1 oktober 2012 tot en met eind oktober 2014 (stuk 10 en stuk 11).

De aanvraag van de verzoekende partij werd ondersteund door een schrijven van de raadvrouw van de verzoekende partij dd. 11 november 2014 en talrijke overtuigingsstukken (stuk 12).

In dit schrijven werd niet alleen de nadruk gelegd op het feit dat de verzoekende partij en de heer B. [...] kosteloos inwonen in het huis van de heer L. B. [...], maar werd ook aangehaald dat de verzoekende partij haar steentje bijdraagt aan de Belgische economie (stuk 12).

Zo beschikte de verzoekende partij over een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur voor arbeiders deeltijds in het kader van dienstencheques (stuk 13), legt zij een tewerkstellingsattest (stuk 14), werkplanningen (stuk 15) en loonfiches voor (stuk 16).

Sinds 1 september 2014 is de gemiddelde wekelijkse arbeidsduur van de verzoekende partij gewijzigd, m.n. van 17 uur per week naar 33 uur per week (stuk 17). De verzoekende partij heeft bij haar aanvraag ook loonfiches van de maanden september 2014 en oktober 2014 (stuk 18) voorgelegd. Voor de maand september 2014 had de verzoekende partij een maandelijks nettoloon ten bedrage van 1.233,53 euro. Voor oktober 2014 was dit 916,11 euro (stuk 18).

Tenslotte heeft de verzoekende partij ook een recent attest van tewerkstelling dd. 4 november 2014 voorgelegd (stuk 19). Dit attest toont aan op welke data de verzoekende partij allemaal tewerkgesteld is geweest (stuk 19).

Echter is de bestreden beslissing in strijd met artikel 40ter van de Vreemdelingen en de op de verwerende partij rustende motiveringsverplichting. De verwerende partij stelt immers dat met de inkomsten van de verzoekende partij geen rekening kan worden gehouden.

Dit is niet correct. Uit nalezing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan bijgevolg afgeleid worden dat de verwerende partij met dergelijke motivering uit het oog verliest dat

12.09.480 9

voormeld artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan "beschikt". Ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord "beschikken" gehanteerd wordt, worden de inkomsten van de verzoekende partij louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn, buiten beschouwingen worden gelaten.

Uit niets blijkt trouwens dat de heer B. [...], wettelijke samenlevende partner van de verzoekende partij, niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling van de verzoekende partij. De verzoekende partij verwijst dienaangaande naar artikel 1477, § 3 van het Burgerlijk Wetboek. Het staat dus vast dat de verwerende partij op basis van een verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet concludeerde dat de door de verzoekende partij aangebrachte inkomsten niet in aanmerking konden worden genomen om te bepalen of de partner van de verzoekende partij al dan niet over stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt. De verzoekende partij verwijst in deze zin naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 18 maart 2015 (stuk 20, arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 141 211 van 18 maart 2015 in de zaak RvV 163 634/VIII). Dit arrest kan naar analogie worden toegepast.

Ook zijn er nog talrijke andere gegevens waarbij de verwerende partij rekening diende te houden. Zo is er het feit dat de heer B. [...] en de verzoekende partij kosteloos inwonen bij de vader van de heer B. . [...] Huurgelden betalen zij niet. De verzoekende partij legt een attest van enige eigendom betreffende woning gelegen te [...] (stuk 21). Ook is er het eigenhandig testament van de heer L. B. [...] waarbij wordt bepaald dat de heer E.B. [...] bij overlijden recht heeft op het onomzetbaar vruchtgebruik van de woning gelegen te [...] (stuk 22). Eveneens is er de effectenrekening met heel wat financiële middelen op en is er de erfenis in Engeland.

De in vitro fertilisatie behandeling die werd opgestart kost handenvol geld. Indien de heer E. B. [...] geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen zou hebben dan zou dergelijke behandeling niet kunnen worden opgestart.

De individuele omstandigheden dienen in rekening te worden gebracht bij de beoordeling van een aanvraag van een gezinshereniging. Dit is in de bestreden beslissing niet gebeurd (artikel 7, 1, c) j. artikel 17 van de Europese Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003) (HvJ, nr. 578/08, Chakroun tegen de Minister van Buitenlandse Zaken). Men kan in het kader van gezinshereniging niet alle aanvragen op een algemene manier beoordelen. Immers, gelet op de specificiteit van iedere gezinssituatie en gelede op de inzake zijnde mensenrechten is het noodzakelijk om elke aanvraag tot gezinshereniging afzonderlijk te beoordelen. De verwerende partij mag zich niet beperken tot het louter aftoetsen van de wettelijke bepalingen.

De heer B. [...] is reeds vanaf 27 augustus 1994 voor meer dan 66 % invalide verklaard door het RIZIV en ontvangt al sindsdien een uitkering. De verzoekende partij zelf woont sinds 14 augustus 2013 bij de heer E.B. [...] in. Zowel de verzoekende partij en de heer B. [...] hebben in al die jaren alles zelf

bekostigd, en dit zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De "theorie" van de verwerende partij klopt dus niet.

De vereiste van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen wordt in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet op een gewichtige manier genuanceerd.

12.09.480 10

Deze nuance is het resultaat van de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Chakroun (HvJ, nr. 578/08, Chakroun tegen de Minister van Buitenlandse Zaken), dat rekening dient gehouden te worden met de eigen behoefte van de gezinshereniger en zijn familie.

Het onderzoek van de verwerende partij kan bezwaarlijk een behoefteanalyse worden genoemd. Immers, artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalt expliciet dat "op basis van eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden" dient bepaald te worden welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De verzoekende partij en de heer B. [...] zijn echter formeel: de bestaansmiddelen waarover de heer B. [...] en de verzoekende partij op heden over beschikken, zijn voldoende teneinde zichzelf en de verzoekende partij in haar behoeften te voorzien.

Het Grondwettelijk Hof heeft recent geoordeeld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B. 55.2). Zie in deze zin ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915: "il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs public."

De verwerende partij is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding. Het is niet aan de verzoekende partij om in de plaats van de verwerende partij een behoefteanalyse te maken en het aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet duidelijk bij de verwerende partij ligt. De verzoekende verwijst in dit verband naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 4 juni 2014 in de zaak nr. 146 205 (stuk 28).

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt genegeerd en is aldus geschonden. Ook gaat de verwerende partij volledig voorbij aan de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht.

Tenslotte kunnen de inspanningen die de verzoekende partij zelf levert niet genegeerd worden. De verzoekende partij beschikt immers over een vaste tewerkstelling. Hieruit blijkt duidelijk dat de verzoekende partij niet ten laste van de openbare overheden zal vallen.

REPLIEK OP DE NOTA MET OPMERKINGEN VAN DE VERWERENDE PARTIJ

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden waar zij meent dat haar eigen inkomsten mee in rekening hadden moeten worden gebracht.

Teneinde haar standpunt duidelijk te maken verwijst de verwerende partij in haar nota dd. 10

12.09.480 11

juni 2015 naar een arrest van de Raad van State van 23 april 2015 nr. 230.955.

Dit arrest is echter niet consulteerbaar. De verzoekende partij heeft dit arrest opgevraagd bij de verwerende partij maar tot op heden mocht de verzoekende partij geen antwoord ontvangen.

Zodoende dient deze rechtspraak te worden geweerd uit de procedure. In elk geval dient er te worden opgemerkt dat er geen precedentwerking aanvaard wordt in huidig rechtssysteem.

De verzoekende partij verwijst betreffende het in aanmerking nemen van haar eigen tewerkstellingsbewijzen naar hetgeen hierboven, bij de samenvatting van het middel, werd uiteengezet.

Bovendien uit de talrijke documenten die door de verzoekende partij werden neergelegd blijkt duidelijk dat de heer B. [...] over stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt en aan deze voorwaarde wordt voldaan.

Verder heeft de verwerende partij het in haar nota dat de behoefteanalyse wel degelijk correct werd uitgevoerd. De verzoekende partij betwist dit. Immers, de analyse is beperkt door het louter en alleen verwijzen naar de armoederisicogrens voor een koppel van 1.500,00 euro en het feit dat het inkomen van de referentiepersoon hieronder zou liggen.

Dergelijk "onderzoek" door de verwerende partij kan bezwaarlijk een behoefteanalyse worden genoemd. Immers, artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalt expliciet dat "op basis van eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden" dient bepaald te worden welke

bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet ook, indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen specifieke behoeften van de betrokkene, deze hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die zij nodig hebben voor te bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. In casu blijkt niet dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen.

Aangaande de behoefteanalyse merkt de verzoekende partij op dat het niet aan hem is om in de plaats van de verwerende partij een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet duidelijk bij de verwerende partij ligt. De verzoekende verwijst in dit verband naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 4 juni 2014 in de zaak nr. 146 205 (stuk 28).

De hierboven vermelde wetsbepalingen werden dan ook geschonden waardoor het tweede middel gegrond dient te worden verklaard. De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden”

3.1.2. De verwerende partij had als volgt gerepliceerd op het middel van de verzoekende partij:

“Zij verwijt de verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met haar eigen inkomsten. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet zou niet voorzien dat er enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten van de referentiepersoon. Zij stelt dat zij ook heeft aangehaald in haar aanvraag samen met haar partner kosteloos in te wonen bij de heer L.B. [...], vader van haar partner. Haar partner zou ook beschikken over een effectenrekening met heel wat financiële middelen. Hij zou ook wachten op zijn deel in de nalatenschap in Engeland. Indien haar partner over geen stabiele bestaansmiddelen zou beschikken, hadden zij de dure in vitro fertilisatie niet kunnen betalen. Volgens haar werd er geen behoefteanalyse uitgevoerd en is de loutere verwijzing naar de armoederisicogrens niet voldoende. De verwerende partij zou verplicht zijn om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig zouden hebben.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster d.d. 11 november 2014 een tweede aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met B. E. [...]. Zij legde een verklaring wettelijke samenwoning voor, bewijzen van de uitkering van haar partner, bewijzen duurzame relatie, bewijzen huisvesting en het bewijs van een ziektekostenverzekering.

Zij diende te voldoen aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat onder meer luidt als volgt:

“(…)De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

- 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

- 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

- 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt(…)”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster, m.b.t. de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan, een document overmaakte waaruit blijkt dat de heer B. [...] een uitkering ontvangt wegens arbeidsongeschiktheid voor de periode oktober 2012 tot oktober 2014 voor een maandelijks bedrag van 1037 EURO.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk afdoende gemotiveerd werd omtrent de documenten waaruit de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon blijken. In de beslissing werd gesteld dat de armoederisicogrens voor een koppel 1500 EURO bedraagt en dat het inkomen van de referentiepersoon hier ver onder ligt. Verder werd gesteld dat, rekening houdend met de kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moeten kunnen leven, uit de behoefteanalyse blijkt dat het bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor verzoekster te garanderen. Tenslotte werd gesteld dat zowel verzoekster als de Belgische onderdaan het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Waar zij stelt dat zij in het schrijven van 11 november 2014 heeft aangegeven dat zij kosteloos inwonen in het huis van de heer L. B. , [...] dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing ook niet gesteld wordt dat zij huur zouden betalen. Het bedrag van 1037 EURO werd in de bestreden beslissing beoordeeld ten opzichte van de armoedegrens die bijna 500 EURO hoger ligt en er werd hierbij rekening gehouden met de kosten van het dagelijkse leven, waarbij zelfs niet wordt gesproken over enige huurgelden. Louter ten overvloede dient opgemerkt dat in het schrijven van 11 november 2014 enkel aangegeven werd dat zij kosteloos zouden inwonen, doch die bewering ging niet vergezeld van enig stavingstuk. Het bewijs dat de vader van haar partner eigenaar zou zijn van het huis dat zij betrekken, toont het kosteloos inwonen niet aan. De behoefteanalyse werd wel degelijk op correcte wijze doorgevoerd.

Met de stukken die verzoekster voor het eerst aanbrengt bij haar verzoekschrift kon geen rekening gehouden worden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij meent dat haar eigen inkomsten mee in rekening hadden moeten worden gebracht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 123.474 d.d. 30 april 2014 onder meer als volgt:

“Daarnaast dient opgemerkt te worden dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet duidelijk het volgende bepaalt: “Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen: - dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.”

Verzoeker laat na aan te tonen dat zijn partner over zijn inkomsten beschikt terwijl overeenkomstig voormelde bepaling de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken.”

De Raad van State oordeelde in arrest nr. 230.955 d.d. 23 april 2015 dat bij de beoordeling van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en dient te worden gekeken naar de inkomsten van de referentiepersoon, zijnde de Belgische onderdaan. In het arrest staat immers onder meer te lezen wat volgt:

« Ceci implique implicitement mais certainement qu'en dehors du cas du renouvellement du titre de séjour, il ne faut pas tenir compte des revenus des autres membres de la famille. Seules les ressources du regroupant sont prises en considération.”

Derhalve werd in de bestreden beslissing op correcte wijze weergegeven dat er geen rekening gehouden kan worden met de tewerkstellingsbewijzen voorgelegd op naam van verzoekster zelf.

Het tweede middel is ongegrond.”

3.1.3. In het middel betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met haar bestaansmiddelen bij het beoordelen van de financiële situatie van haar partner in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het materieel motiveringsbeginsel wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij aangebrachte stukken aangaande haar persoonlijke tewerkstelling, daar volgens de verwerende partij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het de Belgische onderdaan is die vervoegd wordt door de verzoekende partij die moet aantonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken zodat er geen rekening kan worden gehouden met de documenten die verzoeksters persoonlijke tewerkstelling en dus eigen bestaansmiddelen betreffen.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet dat de Belgische referentiepersoon “over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”, en niet dat deze over stabiele, toereikende en regelmatige “eigen” bestaansmiddelen beschikt. Deze wetsbepaling voorziet aldus niet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan “beschikt”. Ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord “beschikken” wordt gehanteerd, worden de inkomsten van de verzoekende partij louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn, buiten beschouwing gelaten. Er blijkt evenwel niet dat de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan heeft willen stellen. Het is te dezen niet uitgesloten dat dat de wettelijk samenwonende partner kan beschikken over de inkomsten uit een tewerkstelling van de verzoekende partij. Bijgevolg concludeert de verwerende partij op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van

de Vreemdelingenwet dat er geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit een persoonlijke tewerkstelling van de verzoekende partij om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Voorts wijst de Raad erop dat de term “beschikken” niet enkel voorkomt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet doch ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Er kan worden aangenomen dat de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft – met uitzondering van de ouders van een minderjarige Belg – in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij “over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”. Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip “beschikken” een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van het Unierecht. Bijgevolg is het relevant om de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot interpretatie van de term ‘beschikken’ te raadplegen.

Het Hof van Justitie in Grote kamer diende zich in een arrest van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van “een derde”, oftewel een levensgezel waarmee geen enkele juridische band bestaat. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest *Zhu en Chen* van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02). Het Hof stelde dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten.

In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 bevestigde het Hof van Justitie deze rechtspraak. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip ‘beschikken’ moet worden uitgelegd als dat “het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat [...] het minste vereist [wordt gesteld] met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld” (overweging 74).

Niettegenstaande deze rechtspraak van het Hof van Justitie op zich geen toepassing vindt in de thans voorliggende zaak, waar geen sprake is van enig aanknopingspunt met het Unierecht, kan worden aangenomen dat een analoge interpretatie van het begrip “beschikken” in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zich opdringt.

In zoverre de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat haar partner kan beschikken over haar inkomsten, wijst de Raad erop dat deze motivering niet kan worden teruggevonden in de bestreden beslissing en bijgevolg *post factum* is. Een *a posteriori*-motivering in de nota met opmerkingen van de verwerende partij vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen. De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur is geschonden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen.

3.2. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat *in casu* ook het aan de verzoekende partij betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij terug open valt – zodat niet kan worden gesteld dat vaststaat dat zij “*geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht*” – en zij in afwachting van een beslissing, overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, en de verwijdering van vreemdelingen, kan beschikken over een attest van immatriculatie.

4. Kosten

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS